

lam mirantes et pauidi aspiceremus: subito de ipsa profunditate et valde miserabiles audiuimus voces dicentes. Misere nobis miserere: xpe fili dei altissime. Nos itaque vehementer exterriti, ponentes genua in terram: orauimus dicentes cum lacrimis. Domine qui nos creasti, tolle animas nostras: quoniam iudicia tua oculi nostri viderunt in terra. Surgentes autem ingenti luctu et merore simul et timore venimus in locum alium, in quo arbores multas et maximas vidimus, habentes similitudinem ficorum. In ramis autem ipsis volatilia multa, similia auibus celi, voce humana fortiter clamabant dicentia. Parce nobis domine qui plasmasti nos parce nobis miserere: quia peccauimus ante faciem tuam super omnem terram. Nos autem orauimus dicentes. Domine misericordissime ostende nobis ista que vidimus miracula tua quoniam ignoramus quid sint. Venit ergo vox dicens. Non est vestrum nosse misteria que vidistis: viam pergite vestram. Inde igitur cum ingenti pauore egressi, deuenimus in locum honorabile ac speciosissimum: in quo quatuor viri stabant, habentes figuras venerabiles, tanquam mira pulchritudine decoras: ut credi aut fieri omnino facile vix possit. Isti siquidem coronas aureas gemmis et lapidibus honorifice propositas in capitibus habebant: et in manibus palmas aureas gestabant, ignis vero maximus ac terribilis ante illos, et spatas acutissimas ante se tenebant. Nos ergo ista cernentes ac valido percussi timore exclamauimus ad illos dicentes. Domine et serui dei excelsi miserere nostri: ut spate et iste ignis nobis non preualeant nocere. At illi respondentes nobis dixerunt. Nolite timere: via que vobis deus demonstrauit, ite securi. Nos, domine in isto posuit loco: ut viam hanc seruauerimus et custodiremus usque in diem iudicii quoniam orbem terre iudicaturus adueniet. Hec nos audientes a sanctis viris illis ac de longe eos salutantes: pertransiimus locum ipsum, et per quadraginta continuos dies ambulauimus: nullum omnino cibum sumentes: aquam tamen bibentes.

Ambulantibus ergo nobis: subito voces populi innumerabilis audiuimus psallentium, et odor suauissimus quasi balsami optimi ac preciosissimi venit nobis, et sicut de mellis fauo dulcissimo os nostrum indolcorauit. De suauissimo igitur odoris nectare ac celestis melodia cantilene sopor nos arripuit. Post modicum autem surgentes e somno: vidimus ante nos ecclesiam mirabili ornatu decoratam ac preciosissimam: que tota quasi cristallina videbatur, in medio autem ipsius ecclesie altare honorificum, et de altari aqua egrediebatur que lactis candidissimi colore habebat. Nos autem aquam ipsam in veritate lac sperauimus. In circuitu vero fontis illi stabant viri sancti et honorabiles: et cantabant canticum celeste, id est voces cherubin. Nos autem hec intuentes timuimus valde. Ipsa vero ecclesia a parte meridiana similitudinem habebat lapidis prasim preciosi, a parte australi colore sanguinis mundissimi pretegebat, a parte autem occidentali tota erat alba instar lactis et niuis candidissime, stelle super ipsam ecclesiam plusquam huius mundi sidera lucebant, sol ibi septupliciter lucebat et calebat quoniam in huius terre regione, alpes et arbores omnes plusquam alte, et folia ac fructus plures et dulciores quam isti mundi arbores habebant, et aves celi aliter resonabant

quam aves terre istius, omnis autem terra ipsa duplices habebat colores, id est una facies alba erat ut nix, et alia rubicundissimis coloribus erat. Nos igitur stupentes et in eodem loco adorantes ac ipsos viros salutantes: cum timore egressi ceptum iter arripe festinauimus.

Denique post hec centum impleti sunt dies: ut dominus testis est nobis, quod nullo refecti sumus cibo: aqua nos frequenter refocillantes. Cum ecce subito cunctibus nobis: venit populi innumerabilis multitudo viros ac mulierum obuiam in unum conglobati non autem inter illos longiorem preterquam unius cubiti staturam vidimus, igitur visis illis valde pertimimus, tunc miserabilis ego et peccator theophilus dixi fratribus meis sergio et thymo. Soluete capillos nostros veniamus aduersus eos: forsitan fugient a nobis, et liberabit nos dominus de manibus illorum. Quod cum ipsis visum fuisset bonum: solutis fasciis et capillis nostris: irruimus super eos repente, ipsi autem hoc cernentes: confestim filios suos arripientes: stridentemque dentibus citius aufugerunt omnes. Nos autem dominum collaudauimus qui eripuit nos, et transeuntes flumen inuenimus herbas candidas et albas sicut lac, dulces velut mel, altas vero usque ad unum cubitum, Manducantes itaque de herbis mellifluis ac nos saturantes ex eis: gratiarum actiones creatori omnium obtulimus, qui nos per tanta seruauit pericula: ac gratuita nos sua gratia nutrebat. Nos interea viam inuenimus speciosam: et cadentes in terram adorauimus et collaudauimus dominum misericordem: qui eas nobis demonstrauit. Igitur per dies plurimos ipsam viam sequentes: tandem ad speluncam peruenimus honorabilem, tunc signaculo sancte crucis membris undique munitis: in eandem ingressi sumus criptam, sed nullum ibi inuenientes habitantem: diximus inter nos, Mundicia hec non est nisi de manu hominis, Manemus ergo hic usque ad vesperum: et videre habebimus loci huius habitantem. His ergo dictis una hora utpote lassii resedimus: et subito odore suauissimo perfusi obdormiuimus. Rursum igitur paruo interuallo excitati a somno foras speluncam exiimus et contra orientem respeximus, et ecce subito figuram hominis longe sperantis vidimus, cuius capilli capitis instar lactis candidissimi aut niuis quam in aera volantes: totum viri corpus operuerant. Ipse autem mox ut nos a longe respexit: semetipsum in terram proiecit, protinus ac rursus eleuans se: ad nos ita clamare cepit. Si vos ex deo estis: sancte crucis signaculo munite vos ad me usque sperantes, sin autem ex dyabolo: fugite a me dei seruo. Hec eo dicente: tali voce affati sumus. Benedic nobis pater sancte et noli turbari: quoniam et nos serui sumus ihesu christi domini et saluatoris nostri. Renunciuimus siquidem seculo huic vano: factique sumus monachi. Talia ut audiuit: ilico ad nos venit, et manus suas ad celum eleuans: diutius orauit, et surgens ab oratione capillos ab ore et facie sua tollens: benedixit nos ac locutus est nobis. Ipsi vero capilli capitis ac barbe erant candidi ut lac, faciesque eius sicut vultus angeli. Erat, namque sicut lignum secus aquarum decursus plantatum, et pro senectute nimia oculi eius non aperiebantur, eo quod supercilia eos coopiebant, ungule nepe manuum